

Fenyvesi Áron

A konceptualitásba mártott ecset

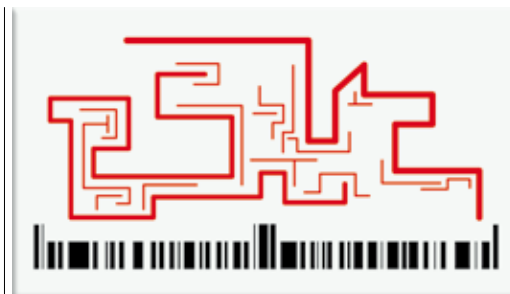
Albert Ádám: decoder

➔ Nextart Galéria, Budapest
 📅 2008. június 27 – július 18.

ALBERT ÁDÁM a jelentés analitikus mérnökének pozícióját foglalja el a decoder címet viselő egyéni kiállításán a NextArt Galériában. Már korábbi művei is – melyek a művészetet bemutató intézményrendszer határán, s még inkább azon kívül léptek működésbe – egy olyan konceptuális alkotásmódról árulkodtak, ami során a művész, miközben maga is művészetet hoz létre, arra a folyamatra reflektál, melynek során a mű nemcsak tárgyként, hanem mint a „művészet” jelentésének absztrakt hordozójaként van jelen. Ezen kodifikációs folyamatra hivatkozik az analóg és a digitális jelátvitel eszköztárának felvonultatása, amit Albert Ádám már ezt megelőzően is előszeretettel jelenített meg művein, igaz nem ilyen direkt és koncentrált módon, mint ebben az esetben.

A laboratóriumi street-artként is értelmezhető zománctáblák egy tárgy művészetként való bemutatására vonatkozó kérdést tesznek fel: a mű helye, institutionális pozícionáltsága miként befolyásolja a befogadó kondicionált látását? Mi különböztet meg két formát egymástól – a művészetet a nem művészettől – akkor, ha ugyanaz a hordozófelülete és ugyanabba a szövetbe (utca, botanikus kert, galéria, stb.) ágyazódik be? A művészet, mint jel képes-e egy önmagán túl levő jelentés felé mutatni?*

Albert Ádám
 decoder, kiállítás-részlet, 2008 ■ fotó: Rosta József

Albert Ádám
 inner structures I., zománc, vaslemez, 40x70 cm, 2008
 fotó: Rosta József

A művész most még ennél is tovább ment: a művészet absztrakt kódrendszerének mediatizálhatóságára kérdez rá. Műveinek alkotóelemeivé, építőköveiké olyan piktoagramokat választott, melyek a művészet jelentésátadási potenciálját vizsgálják. Tipográfiai affinitásáról is tanúskodó képei amellet, hogy egy vizuális vázrendszer alapjait is képzik, tájékozódási pontokat jelölnek ki a befogadó számára a jelentésgenerálás mechanizmusában: kimeneteket, bemeneteket. A művészet Albert Ádám kiállítása alapján egy olyan retinális gépezetként is elképzelhetővé válik, amelynek lecsupaszított vizuális automatizmusai lépnek működésbe a galéria terében. A művész az alkalmazott technikától, vagy technológiától függetlenül olyan letisztított csatornákat használ a munkáiban, amelyekben alig, vagy egyáltalán nem található fölösleges,

* Ld.: Hornyik Sándor: *Nedves anyag*. Balkon, 2007/9., 27-30.

Albert Ádám
back, 2008, zománc, vaslemez, 40 × 70 cm
fotó: Rosta József

Albert Ádám
decoder III., 2008, installáció, MDF, vas, fa, 43 × 43 × 33 cm
fotó: Rosta József

zavaró elem. Nincs interferencia – még a hiba is a gépezetbe van komponálva: lásd a számítógépes alkalmazások parancsait és üzeneteit a festményeken. A jelentés átadás-átvétel tiszta mechanizmusai pulzálnak a minimalizmussal és a monokromitással átítatott művekben. Albert Ádám a kiállításra létrehozott desztillált konstrukcióit a decoder „brand”-jelével látta el. Vonalvezetése a „branding”-típusú vizuális jelentéstöbblet szempontjából is átgondolt (bár mintha megnyitna egy az 1950-es évek amerikai vizuális kultúrájára is emlékeztető tipográfiai asszociációs mezőt is). A grafika érzéki tartománya így néhol utat tör magának a logikai konstrukció hálószerkezete között, mégsem kerül igazán túlsúlyba a vonalak dekorativitása. A kiállított formák olyan adó-vevő berendezések mimikrijét öltik magukra, amik a jelentésközvetítés mechanizmusaira mutatnak rá. A kvázi-tárgyak jel-tömbökként funkcionálnak a térben: azt a folyamatot hivatottak kiemelni, melynek során egy jel áthalad az említett ontológiai masinérián, és végül egy közös megfejtőkulcs révén jelentéssé, testté válik. A jel kimenete és bemenete egy közös kódolási mechanizmus meglétét feltételezi, amit a művész elemez műveiben. A dekódolt gondolkodás stációi ily módon vizuálisan is benne foglaltatnak a kiállított képekben. Albert Ádám alkotásai azonban nem csak vázak és szikár konceptuális konstrukciók. A minimalizmuson edzett befogadó szemének pontosságuk retinális élvezetet is ígér, mintha konceptualitásba mártott ecsettel készültek volna.

Szabó-Székely Ármin

Áthallás – átlátás

Crosstalk Video Art Festival

📍 **Gödör park, Budapest**
📅 **2008. június 25–29.**

„A videóval való foglalkozásom egyik indítéka egy intim és kötetlen kifejezőmód lehetősége volt. Hiszek egy, a technológiai mítosztól mentes *otthonvideóban*, amelyben az ember teljesen szabadon, érzelmeitől és ambícióitól vezetettve képeket, szövegeket és zenét kapcsol össze egymásba. Az ilyen intim felhasználásban a jeleknek egyfajta lázadása megy végbe oly módon, hogy a radikális hozzárendelés révén a képek és a szavak világa egymásba csúszik és összegabalyodik.”

(Bódy Gábor)

A *crosstalk* egy elektronikai szakkifejezés, amelyet abban az esetben használunk, ha az egyik átviteli eszköz (mondjuk telefon vagy televízió) által sugárzott jel megzavarja egy másik áramkörét, s így megjelenve abban, nem kívánt áthallást hoz létre. Ilyenkor az idegen jel olyan új információként jelenik meg az általunk addig feldolgozott információk között, amit vagy nem tudunk, vagy ha tudnánk, akkor sem akarunk értelmezni: letesszük a telefont, kikapcsoljuk a tévét. Az ok egyértelmű: ebben a két esetben csak a biztonságos (mindegy, hogy egy, vagy kétoldalú) kommunikáció a cél, minden az információáramlás megszokott menetén módosító tényező zavarólag hat.

A művészeti vagy éppen kulturális cserefolyamatoknál azonban a befogadói attitűd merőben más, összehasonlíthatatlanul nyitottabb, nagyobb az igénye a szabadságra, hajlandósága az agymunkára. Ezért a művészeti terekben az áthallás, az új, oda nem illő jel (akár vendégszöveg, vendégkép, idézet, reflexió, stb. vagy egyszerű provokáció) igazi katalizátor, asszociációk, gondolatok, eszmecserék sorát indíthatja el, fenntartja a befogadó éberségét, a *veszélyes kommunikációt*.¹

A videóművészet mint jelenség már önmagában véve áthallás, hiszen, valamikor a hatvanas évek közepén új, művészeti funkcióval gazdagította az addigi adatrögzítő eszköz szerepkörét. Sőt, manapság már olyan zavarossá vált az adás, hogy szinte felismerhetetlen az áthallások sűrűjében, hogy mi is az eredendő

Crosstalk Video Art Festival, Gödör park, Budapest, 2008 ■ fotó: Claudia Martins

